

Tämä tutkistelu on sapatiksi 11.7.2026

Ristin sanoma

Muistojae: ”Puhe ristikästä on hulluutta niiden mielestä, jotka joutuvat kadotukseen, mutta meille, jotka pelastumme, se on Jumalan voima.” (1. Kor. 1:18.)

Avaintekstit:

1. Kor. 1:17–31

Kol. 1:20

1. Piet. 2:24

Ap. t. 13:16–47

1. Kor 2:1–5

Cicero, pakanallinen roomalainen kirjailija ja taidokas julkinen puhuja, oli sanonut Rooman kansalle, että heidän tulisi pitää risti, joka on rangais-
tuksen väline, kaukana mielestään. Vaikka Cicero kuoli noin puoli vuosi-
sataa ennen Jeesuksen syntymää, hänen lausuntonsa kuvaa roomalaisten
halveksuntaa ristiä kohtaan. Se oli niin paha, että heidän ei pitäisi edes aja-
tella sitä.

Sitä vastoin Paavali kirjoitti: ”Puhe ristikästä – on Jumalan voima.” (1. Kor. 1:18.) Paavalille risti on sovinnon väline Jumalan ja ihmisen välillä (Ef. 2:16; Kol. 1:20), Jeesuksen nöyryyden tärkein symboli (Fil. 2:8) ja paikka, jossa val-
tava velkamme maksettiin (Kol. 2:14).

Risti on Paavalin vastaus Korintin ongelmiin. Ensimmäisen korinttilaiskir-
jeen lukemisessa ei tarvitse edetä kovin pitkälle ennen kuin huomataan, että
Paavali on hyvin huolissaan yhdestä tärkeästä asiasta: seurakunnan hajaan-
nuksesta. Paavali on niin hämmentynyt, että heti tervehdysten (1. Kor. 1:1–3)
ja kiitosten (1. Kor. 1:4–9) jälkeen tämä on ensimmäinen aihe, jota hän käsit-
telee (1. Kor. 1:10–17). Tällä viikolla tarkastelemme ristin voimallista sanomaa
vastauksena tähän ongelmaan sekä muihin haasteisiin Korintissa.

*11.7. Maailmanlaajuisen adventtikirkon keskushallinnon (pääkonferenssin) ul-
kolähetyksen erityiskolehti: Lähetystyön tukeminen.*

RISTIN EVANKELIUMI

Paavali sanoo, että ristin sanoma on meille Jumalan voima. Ei ole yllättävää, että Jeesus Kristus ja hän ristiinnaulittuna, on Paavalin saarnaamisen keskeisin aihe (1. Kor. 2:2).

Lue 1. Kor. 1:17–31. Minkä tärkeän asian Paavali tuo tässä esiin?

Paavali vertaa 1. Kor. 1:18–31 ihmisen tyhmyyttä ja jumalallista viisautta. Ristissä on voima, joka paljastaa ihmisen pahimman puolen ja Jumalan parhaimman puolen. Tämä Ensimmäisen korinttilaiskirjeen osa alkaa lausunnolla ensimmäisen luvun jakeessa 17. Koska Kristuksen ristin ei pidä menettää merkitystään (1. Kor. 1:17), ristin sanoman tulee olla saarnojemme keskeisin aihe (ks. myös 1. Kor. 2:2).

Paavali sanoo, että häntä ei lähetetty kastamaan, vaan saarnaamaan ristin evankeliumia. Tästä lausunnosta on tarpeen tehdä kaksi tärkeää huomiota. Ensinnäkin kreikankielinen verbi, joka on käännetty sanalla ”lähettää” on *apostellō*. Se on peräisin samasta juuresta kuin sana apostoli. Paavalin perustavanlaatuinen apostolinen tehtävä oli siis evankeliumin julistaminen. Toiseksi Paavalin sanat kasteesta eivät tarkoittaneet, etteikö kastaminen olisi tärkeää tai että saarnaaminen olisi tärkeämpää. Hän nuhteli tässä niitä, jotka tekivät suuren numeron siitä, kuka kastoi, sen sijaan, että he keskittyisivät siihen keneen, Jeesukseen, heidät oli kastettu.

Paavali ei tarkoita viisaalla puheella (1. Kor. 1:17) sitä, että kaunopuheisesti saarnaaminen oli sinänsä paha asia. Tärkeintä on, että ihmisviisaus ei hämärtäisi ristin sanomaa. Tämä lause viittaa kreikkalais-roomalaiseen retoriikkaan. Ateenassa Paavali käytti logiikkaa, tiedettä ja filosofiaa, mutta se tuotti vain vähän hedelmää. ”Niinpä hän päätti noudattaa toisenlaista työsuunnitelmaa Korintissa pyrkiessään havahduttamaan hereille huolettomat ja välinpitämättömät. Hän päätti välttää taidokkaita todisteluja ja keskusteluja ja olla tuntematta korintilaisten keskuudessa ’mitään muuta paitsi Jeesuksen Kristuksen ja hänet ristiinnaulittuna’.” (6AO 171–172.)

Millä tavoin monimutkaiset puheet voivat hämärtää ristin sanoman? Miksi Jeesuksen Kristuksen ja hänen ristiinnaulitsemisensa julistaminen tuotti enemmän hedelmää Korintissa kuin logiikka, tiede ja filosofia Ateenassa? Voiko kuitenkin olla tilanteita, joissa logiikka, filosofia ja tiede voivat olla hyödyllisiä julistettaessa evankeliumia?

HULLUUTTA KADOTUKSEEN JOUTUVILLE

Paavali toteaa, että puhe ”rististä on hulluutta niiden mielestä, jotka joutuvat kadotukseen” (1. Kor. 1:18). Tämä on ensimmäinen kuudesta viittauksesta hulluuteen tekstijaksossa 1. Kor. 1:18–31.

Lue 1. Kor. 1:20–21, 23, 25 ja 27. Miten nämä viittaukset hulluuteen auttavat meitä ymmärtämään, mitä Paavali tarkoitti sanoessaan, että ristin sanoma on hulluutta niille, jotka joutuvat kadotukseen?

Kreikankielinen sana *hulluudelle* (1. Kor. 1:18) on *mōria*. Tämä sana esiintyy Uudessa testamentissa vain viisi kertaa (1. Kor. 1:18, 21, 23; 1. Kor. 2:14; 1. Kor. 3:19). Muut sanan *mōria* kanssa samaan sanaperheeseen kuuluvat sanat esiintyvät useita kertoja Uudessa testamentissa, ja puolet niistä ovat Paavalin kirjeissä. Monet tämän sanaperheen esiintymät Uudessa testamentissa löytyvät Ensimmäisestä kirjeestä korinttilaisille.

Paavalin mainitsema hulluus 1. Kor. 1:18, 23 ei liity niinkään älylliseen vajavuuteen, vaan moraalittomaan käyttäytymiseen ja ajatteluun, arvostelukyvyn puutteeseen, ja jopa kapinaan Jumalaa vastaan. Tämä selittää sen, miksi hän puhui niin paljon tästä aiheesta Ensimmäisessä korinttilaiskirjeessä.

Ajattele Paavalin tilannetta tässä kaupungissa. Hän saapuu paikkaan, joka ylpeilee omalla niin sanotulla tiedollaan, viisaudellaan ja kulttuurisella hienostuneisuudellaan. Tässä yhteydessä hän sitten puhuu galilealaisesta juutalaisesta, Jeesus Nasaretilaisesta, jonka roomalaiset ristiinnaulitsivat ja joka sitten heräsi kuolleista. Kaikki tämä siksi, että hän maksaisi paitsi heidän myös koko maailman synnit. *Voiko tämä mies olla tosissaan? Ketä hän yritti huijata?* Kyseessä ei ollut mikään syvälinen uusi filosofinen käsite, jota olisi voinut jäsentää ja analysoida järkeilemällä; se vaikutti hulluudelta, hölynpölyltä, jota kukaan älykäs ja koulutettu korinttilainen ei voinut ottaa vakavasti.

Niin hullulta kuin Paavalin sanoma kuulostikin pakanoista, monista juutalaisista ristin sanoma kuulosti vielä pahemmalta. Kuka juutalainen odotti Messiaan joutuvan roomalaisten teloittamaksi? Messiaan piti kukistaa roomalaiset, ei joutua heidän ristiinnaulitsemakseen.

Moni asia oli alusta alkaen Paavalia vastaan Korintissa. Kuitenkin kaikesta tästä huolimatta ihmisiä – juutalaisia ja pakanoita – voittiin evankeliumille.

Mikä sanoma tässä on? Millaista vastustusta kohtaammekin, Jumalalla on ihmisiä, jotka ovat avoimia kuulemaan totuuden. Olkaamme valmiita, jotta Jumala voi käyttää meitä tavoittamaan näitä ihmisiä missä he ovatkin, jopa paikoissa, jotka ovat nykyään yhtä pahoja tai jopa pahempia mitä Korintti oli.

JUMALAN VOIMA PELASTUVILLE

1. Kor. 1:18 viesti on niin selkeä, että sitä on mahdotonta ymmärtää väärin. Ristin merkitys riippuu siitä, miten sitä katsotaan. Se on hulluutta niille, jotka kapinoivat Jumalaa vastaan, mutta voima niille, jotka kaipaavat hänen tarjoamaansa pelastusta.

Lue Kol. 1:20 ja 1. Piet. 2:24. Mitä Jeesus saavutti meille ristillä?

Kuten olemme jo nähneet, evankeliumia saarnatessa on vältettävä viisaita puheita, koska ”Kristuksen risti silloin menettäisi merkityksensä” (1. Kor. 1:17). Tämän jakeen valossa on helpompi ymmärtää, miksi hulluuden vastakohta on Jumalan voima eikä ihmisen viisaus (1. Kor. 1:18). Risti, joka on niin vastakkainen ihmisen viisaudelle, paljastaa, kuinka mieletön ihmisen viisaus todella on.

Kreikankielinen teksti 1. Kor. 1:18 viittaa siihen, että ne, ”jotka joutuvat kadotukseen”, tulevat kohtaamaan omasta toiminnastaan johtuvan seurauksen. Teksti voidaan lukea näin: ”Sillä ristin sanoma on hulluutta niille, jotka ovat tuhoutumassa.” Kreikankielinen verbi *apollymi* (’joutua kadotukseen’) tarkoittaa oikeammin ’tuhoutua’, ’hävittää’ (Joh. 10:10). Itse asiassa *apollymi* onkin käännetty sanaksi ’hävittää’ 1. Kor. 1:19.

Mitä tässä tapahtuu? Paavali antaa raamatullisen perustan jakeen 18 lausunnolle, joka koskee näiden ihmisten tuhoutumista, siteeraamalla jakeessa 19 Jumalan sanoja Jes. 29:14. Jakeessa 19 Jumala onkin tuhon aiheuttaja, mikä näyttää olevan ristiriidassa edellä mainitun itsetuhoisen ylpeyden kanssa. Ristiriitaa ei kuitenkaan ole. Ajatuksena on, että Jumala tuhoaa sen, mikä on jo tuhoamassa itse itseään.

Tuhoon tuomittujen vastakohtana ilmaus ”meille, jotka pelastumme” (1. Kor. 1:18) osoittaa, että pelastus tulee vain Jumalalta. Paavali sanoo, että me pelastumme, eli emme itse pelasta itseämme. Emme tietenkään pysty siihen. Pelastuksemme on peräisin ulkopuoleltamme. Tuhoutuminen on itse aiheutettua, mutta syntiset saavat pelastuksen armosta lahjaksi. Kuten 1. Kor. 1:21 selvästi osoittaa, Jumala pelastaa ne, jotka uskovat. Hulluutta on tässä mielessä hylätä se, mitä Jumala tarjoaa ihmiskunnalle Kristuksen ristin kautta (1. Kor. 1:30), ja siten aiheuttaa oma tuhoutuminen.

**”Synnin palkka on kuolema, mutta Jumalan armolahja on iankaikkinen elämä Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme.” (Room. 6:23.)
Miten tämä jae toistaa sen, mitä Paavali sanoi 1. Kor. 1:18–19?**

RISTIINNAULITTU MESSIAS

Paavali kirjoitti: ”Juutalaiset vaativat ihmetekojä, ja kreikkalaiset etsivät viisautta.” (1. Kor. 1:22.) Risti – ajatus siitä, että Jumala, Messias, ristiinnaulitaan – ei ollut merkki, jota juutalaiset olivat odottaneet. Se ei myöskään ollut sellaista viisautta, jota kreikkalaiset halusivat. Se oli vastoin kaikkien odotuksia.

Itse asiassa riittää, kun luetaan, miten opetuslapset reagoivat ajatukseen Jeesuksen ristiinnaulitsemisesta (ks. Mark. 8:31–32; Mark. 9:30–32; Mark. 10:32–34), jotta voidaan ymmärtää, kuinka vieras ja vastenmielinen koko ajatus oli, etenkin juutalaisille. Kuten aiemmin mainittiin, juutalaiset odottivat Messiaan kukistavan roomalaiset; niin ei käynyt, ei ainakaan siinä mielessä, että Messias olisi voittanut sodan heitä vastaan.

Vuosisatojen ajan risti on ollut kristityille uskon symboli. 2000-luvun kristittyjen on vaikea ymmärtää, kuinka hullu ajatus ristiinnaulitusta Jumalasta oli ensimmäisen vuosisadan ajattelutavalle.

Juuri siksi, että tämä oli niin järäsyttävä asia, se ansaitsee syvällisimmän pohdintamme. Kuvaus ristiinnaulitusta Messiaasta tekee koko maailmankaikkeudelle täysin selväksi, kuinka pitkälle Jumala oli valmis menemään lunastussuunnitelmansa toteuttamiseksi. Ajatus rististä ja Herran kuolemasta ristillä on jo tarpeeksi hämmästyttävä meille, syntyisille, täällä maan päällä. (Mieti vielä, mitä se on täytyntä merkitä synnittömille olennoille, jotka tunsivat Herran Jeesuksen ja palvoivat häntä taivaassa!)

Lue Ap. t. 13:16–47 (erityisesti jakeet 26, 38 ja 47). Mitä tämä teksti opettaa meille ristin merkityksestä?

Paavali sanoo, että Kristus lähetti hänet saarnaamaan evankeliumia. Niinpä Paavali saarnaa ristiinnaulitun Messiaan sanomaa (1. Kor. 1:23). Hän palaa tähän myöhemmin (1. Kor. 2:1–5). Apostoli oli uskollinen Kristuksen antamalle tehtävälle. Evankeliumia julistaessaan hän ei puhunut ”suurenmoisen puhe-aidon tai viisauden keinoin” (1. Kor. 2:1), vaan hän keskittyi vain Jeesukseen Kristukseen ja häneen ristiinnaulittuna (1. Kor. 2:2). Hänen puheensa ja julistuksensa ”ei pyrkinyt vakuuttamaan viisaudellaan vaan ilmensi Jumalan Hengen voimaa” (1. Kor. 2:4), koska itse asiassa ihmisten viisaus on selvässä ristiriidassa Jumalan voiman kanssa (1. Kor. 2:5).

Ristiinnaulittu Messias oli jotakin, mitä juutalaiset ja kreikkalaiset eivät osanneet odottaa. Mitä tämä kertoo siitä, ettei Jumala aina toimi niin kuin me odotamme?

KRISTUS, JUMALAN VOIMA JA VIISAUS

Paavali puhuu 1. Kor. 1:19–20, 30–31 siitä, kuinka Jumalan viisaus ja ihmisen viisaus ovat täysin erilaisia ja toisensa poissulkevia. Paavali ei hylkää viisautta sinänsä, vaan hän hylkää sellaisen ihmisen viisauden, joka yrittää kilpaila Jumalan kanssa. Ihmisen viisaus ei kykene vapauttamaan ihmisiä synnistä. Vain Kristus, Jumalan viisaus, voi suorittaa tämän tehtävän. Katso alla olevaa taulukkoa.

pelastuville	puhe rististä on Jumalan voima	1. Kor. 1:18
kutsutuille	Kristus on Jumalan voima	1. Kor. 1:24

Sekä 1. Kor. 1:18 että 1. Kor. 1:24 osoittavat, että Kristuksella on voima pelastaa ihmiset heidän synneistään. Todellakin, ”Jumala katsoi hyväksi julistaa hulluutta ja näin pelastaa ne, jotka uskovat” (1. Kor. 1:21). Ilmaisut meistä ”jotka pelastumme” (1. Kor. 1:18), ja ”ne, jotka uskovat” (1. Kor. 1:21) sekä ”kutsutuille” (1. Kor. 1:24), viittaavat samaan ihmisryhmään: sellaisiin ihmisiin, jotka elävät todeksi pelastuskokemustaan uskon kautta. Kristuksen evankeliumi ”on Jumalan voima ja se tuo pelastuksen kaikille, jotka sen uskovat” (Room. 1:16).

Kristus ei ole vain voima vaan myös Jumalan viisaus. Tämä tarkoittaa, että hänen kauttaan Jumala kohtasi ja ratkaisi synnin ongelman, jota ihmisviisaus oli voimaton ratkaisemaan. Maailma ei omassa viisauudessaan ole oppinut tuntemaan Jumalaa (1. Kor. 1:21). Päinvastoin – Kristuksen kautta saamme viisautta, jotta pelastumme uskomalla häneen (2. Tim. 3:15).

Lue 1. Kor. 1:24–29. Huomaa siinä esiintyvät sanat, kuten ”hulluus”, ”heikkous”, ”voima” ja ”viisaus”. Mitä Paavali sanoo tässä?

Luettaessa 1. Kor. 1:24–29 tulisi myös kiinnittää huomiota termeihin hulluus, heikko ja heikkous. Huomionarvoista on se, että ihmisen viisaus voi pitää ristin sanomaa hulluutena ja heikkoutena. Kuitenkin ”Jumalan hulluus on ihmisiä viisaampi ja Jumalan heikkous ihmisiä voimakkaampi” (1. Kor. 1:25). Tämä ei tarkoita, että Jumala olisi heikko tai hullu, vaan tämä on vain ilmaus, joka osoittaa, kuinka Jumalan voima ja viisaus ylittävät suuresti ihmisen voiman ja viisauden.

Mieti sanoja: ”– – teissä ei ollut monta ihmisten mielestä viisasta, ei monta vaikutusvaltaista, ei monta jalosukuista.” (1. Kor. 1:26.) Mikä viesti tässä on meille?

KERTAUS

Lisäaineistoa: Lue Ellen G. White, *Alfa ja omega*, osa 5, s. 295–312 tai *Aika-kausien Toivo*, s. 715–729 tai *Rakkaudella Isältä*, (2025), s. 526–537.

”Lukemattomien nykyajan ihmisten mielessä Golgatan ristiä ympäröivät pyhät muistot. Ristiinnaulitsemiseen liittyneet tapahtumat herättävät hartaita mielikuvia. Mutta Paavalin aikana risti synnytti inhon ja kauhun tunteita. Julistus, että ihmiskunnan Vapahtaja oli henkilö, joka oli kohdannut kuolemansa ristillä, saisi luonnollisesti osakseen pilkkaa ja vastustusta.

Paavali tiesi mainiosti, kuinka sekä juutalaiset että kreikkalaiset suhtautuivat Korintissa hänen sanomaansa. – – Monet hänen juutalaisista kuulijoistaan vihastuivat sanomasta, jota hän aikoi julistaa. Kreikkalaisten mielestä hänen sanansa olisivat järjetöntä hölynpölyä. Häntä pidettäisiin heikkomielisenä, kun hän yrittäisi osoittaa, että ristillä oli jotakin yhteyttä ihmissuvun jalostamiseen tai ihmiskunnan pelastamiseen.

Mutta Paavalille risti oli ehdottomasti tärkein asia. Siitä lähtien kun hänet oli saatettu lopettamaan ristiinnaulitun Nasaretilaisen seuraajiin kohdistamansa vainotoimet, hän ei ollut lakannut milloinkaan kerskaamasta rististä. Tuolloin hänelle oli ilmoitettu Jumalan ääretön rakkaus, joka ilmeni Kristuksen kuolemassa. Hänen elämässään oli tapahtunut ihmeellinen muutos, joka saattoi kaikki hänen suunnitelmansa ja pyrkimyksensä sopusointuun taivaan kanssa. – – Hän tiesi henkilökohtaisesta kokemuksestaan, että kun syntinen kerrankin kiinnittää katseensa Isän rakkauteen, joka on nähtävissä hänen Poikansa uhrissa, ja antautuu jumalallisen voiman ohjaukseen, hänen sydämessään tapahtuu muutos, jonka jälkeen Kristus on aina kaikki ja kaikessa.” (6AO 172.)

Keskustelunaiheita:

1. Getsemanen puutarhassa Jeesus sanoi: ”Isä, jos se on mahdollista, niin menköön tämä malja minun ohitseni.” (Matt. 26:39.) Mitä tämä rukous kertoo Jeesusuksen ristillä maksamasta valtavasta hinnasta?
2. Paavali sanoo: ”Jumalan hulluus on ihmisiä viisaampi – –.” (1. Kor. 1:25.) Miten Jumalan viisaus eroaa ihmisten viisaudesta?
3. Sanoma ristiinnaulitusta Kristuksesta oli kompastuskivi juutalaisille ja hulluutta kreikkalaisille. Mitkä nykyisin saarnatut raamatulliset teemat voivat vaikuttaa samalla tavoin tämän ajan kuulijoissa, ja miksi?
4. Paavali sanoo, että ihminen ”ei luonnostaan ota vastaan Jumalan Hengen puhetta” (1. Kor. 2:14). Kuinka voimme siis puhua Jeesusuksesta tavalla, joka koskettaa ihmisten sydäntä? Vai riittääkö ehkä se, että annamme elämälämme esimerkin?